

prav lepe žive meje, ktere so nam kazale, da tu stanujejo pridni gospodarji. „Pokaži mi plot, in povedal ti bom, kakošen je gospodar!“ je pač resničen pregovor. Celo pot, skozi vse doline, noter do Žirov, moramo reči, da so nam čedne hiše, pridno obdelano polje, lepa živina itd. prav vesele priče bile, da tu stanuje umno in pridno ljudstvo. Zapazili smo sicer tudi marsikaj, česar bi želeli, da bi drugače bilo, in ker rad odkritoserčno povém, kar mi serce teži, bom povedal na povratku iz Žirov to in uno. Zakaj hiteli smo, da bi kmali popoldne dospeli do svojega cilja in konca.

Kar nam je medpotoma veselje nekoliko grenilo, bila je kaplanija v Poljanah. Kakor kure, kadar se spravljajo na večer spat, smo lezli tudi mi po gredah zunaj bajte skerpanih (zakaj hiša se ne more to poslopje imenovati), da bi obiskali prečastitega našega Rodoljuba Ledinskega, slavnega pesnika in nabiravca narodnih pesem. Oba gospoda kaplana terpita poterpežljivo kakor Job nevarno pot po gredah gori in doli in pa srež v izbah pozimi. Vendar mislimo, da to ne bo in da ne more dolgo tako biti, in da čedni Poljanci, ki si pridno zaljšajo svojo lepo cerkev, ne bojo dalje zanemarjali stanovanja svojih gospodov kaplanov, ktero je madež celi fari in v pokoro gospodom.

Pa hitimo dalje, če ne, ne pridemo do Žirov.

Ob cesti iz Trebije do Žirovskega in Podgore bomo omenili nekoliko nazaj gredé. Ko se peljemo skozi vas Selo in beremo napis na kantonski cestni tabli, je konjič naš se hotel splašiti, — zakaj? ker je iz voza slišal grozno krohotanje. Brali smo namreč na ti tabli, ktera, kakor vsaka, ima po višjem ukazu zaznamovati ime kraja v nemškem in slovenskem jeziku, napisano nemško ime „Nassellu.“ Ali je mogoče še huje spačiti ime Selo? V besedici s štirimi pismenkami pet napak!! Če bi se že ime vasi pisalo z lokalom, bi se moglo pisati na Selu, ne pa petkrat napčno „Nassellu.“ Naj sedaj kdo izmed tistih naših zgodovinskih družbenikov, ki nam hočejo vse naše stare domače besede na ptuje kopito prestrojiti, pride čez besedo „Nassellu“, in kmali bo najdel nemško besedo Nass (mokro) v tem imenu, in sto medvedov bo stavil, da je res tako, ker žirovski svet je močiren: ergo Selo ni slovensko in ne pravo ime, ampak „Nassellu“ ali „Nasselle“ zavoljo močirnega kraja!!

Komaj smo dobro se dosmejali, se pripeljemo v vas, v ktero nam ostanjki prijaznega drevoreda pot kažejo, — beremo tablo: ali smo v Žiréh? — pa kaj spet najdemo? „Šir“ je stalo na tabli. Neki kmečk kritikar je sicer že počekal Š, ker se je tudi njemu Š prenaroden zdel, in brali smo še skor bolj Šir kakor Šir — namesto Žir!! Opominimo to častiti kantonski gosposki v Idrii, ktera je dala te table pisati, da človek, kteremu je ogled pisanih tabel izročila, ji gotovo ni povedal teh gerdihih napak, ktere ljudem krive imena oznanujejo. Nadjamo se, da bo dala vse to popraviti, in pregledati še vse druge njenega kantona, ker misliti je, če je od Sela do Žirov na dveh tablah v dveh imenih šest gerdihih pogreškov, da jih bo po vsem idrijskem kantonu na cente. (Konec sl.)

Národna pesem iz okolice Varaždinske.

Prvo leto služil,
Kokoš sem zaslužil;
Moja kokoš belo perje
Piliče zvodila.

Drugo leto služil,
Racu sem zaslužil;
Moja raca blato tanca,
Moja kokoš itd.

Tretjo leto služil,
Gusku sem zaslužil;
Moja guska vodu pluska,
Moja raca itd.

Štrto leto služil,
Puru sem zaslužil;
Moja pura vodu dura,
Moja guska itd.

Peto leto služil,
Tele sem zaslužil;
Moje tele z repom mele,
Moja pura itd.

Šesto leto služil,
Kravu sem zaslužil;
Krava veli: doji mene,
Moje tele itd.

Sedmo leto služil,
Vola sem zaslužil;
Volek veli: vozi z menum,
Krava veli: itd.

Osmo leto služil,
Konja sem zaslužil;
Konjek veli: jaši mene,
Krava veli: itd.

Deveto leto služil,
Hižu sem zaslužil;
Hiža veli: stanuj v meni,
Konjek veli: itd.

Deseto leto služil,
Ženu sem zaslužil;
Žena veli: ljubi mene,
Hiža veli: stanuj v meni,
Konjek veli: jaši mene;
Volek veli: vozi z menum,
Krava veli: doji mene,
Moje tele z repom mele,
Moja pura vodu dura,
Moja guska vodu pluska,
Moja raca blato tanca,
Moja kokoš belo perje
Piliče zvodila.

Zapisal M. Kračmanov.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Marburga o Kresu. Ker me pogostoma prijatelji iz vseh kotov slovenskih po dolgih in kratkih pismih vprašujejo: kako stoji s preselitvijo presvetlega laboškega škofa v Marburg, bodi jim to pisemce za javni odgovor. Da se preselitva bode zgodila, o tem ni dvombe več; al kadaj, se ne vé še za gotovo. Najpervlje je treba dogotoviti poslopje za svetlega škofa. Pod streho je že res, tudi mizarji so večidel dogotovili svoje dela, ravno tako utegnejo tudi malarji biti za dva mesca gotovi z malanjem sobán. Al čeravno poslopje bode kmalo pripravljeno, je vendar še več ovér za berzo preselitev, in sicer poprava stolne cerkve. V cerkvi še je dosti dela. Veliki altar še ni pozlačen; orglje, ktere bodo imele 26 registrov, tudi niso še gotove; dalje ni še izdelano molišče (oratorium), svetišče (sacristia) in dosti drugih reči. Poleg tega še ni zgotovljeno semenišče, akoravno marljivo tudi že v njem se dela. Vendar vse to bi se dalo dogotoviti do konca oktobra, ako ne bode manjkalo delavcov, kterih nam iztočna in koroška železnica obilo jemlje, in pa — dnarjev. Podpisana je sicer lepa glav-nica; al po malem se vplačuje. Komur je tedaj mar za skorno preselitev, naj hitro našteje obljubljeno šumico, in naj jo pošlje v Marburg. Ako pa hočemo, da bode vse tako izpeljano, kakor terja čast Božja, dostojanstvo sv. cerkve, in poštenje slovenskega naroda, bodemo še globlje v mošnjico segnuli in darovali veličastnemu namenu. Pa še ene ovére moram omeniti. Kakor čujem, ni še se nič zgodilo za uredenje in obmejašenje nove škofije. V razpisu sv. očeta papeža je škofijska meja naznamljena po politiški meji marburškega okraja, ker presvetli metropolit so mislili, da je politiška meja potegnjena po jeziku, kar pa ni res. V gradčkem okrožji stoji še nekoliko slovenskih far, druge so slovensko-nemške, ktere bode laboška škofija vsikdar ložeje oskerbljavala kakor sekovska. Vse te fare, kakor: apačka, novocerkvena, spielfeldska, gomilska, lučka, kopelska, dušečka in soboška morejo se laboški škofiji priverči. Artikel X. dekreta sv. konsistorijalne congregacije od 20. maja 1857, v kterem se vse, kar se nove laboške škofije tiče, predpisuje, je sledečega zapopadka: „K tej katedralni cerkvi (sv. Janeza Kerstnika v Marburgu) se ima tudi tista stran škofijska priverči, ktera, kakor o ednakem času napravljeni konsistorijalni dekret predpisuje, od sekovske škofije bode ločena.“ V tem konsistorijalnem dekretu poslanem svetlemu sekovskemu škofu se imenujejo vse fare sekovske škofije, ktere so v marburškem okrožji. Po takem bi gori omenjene fare za laboško škofijo zgubili? To pa ni res. V ravno tem desetem članku so še pristavljene sledeče besede: „vendar si sv. apostoljski sedež prihrani pravico: da se ta škofija (naimre laboška) iz novega na tenje (concinnius) obmejašiti zamore, kakor so tudi že sveti oče papež sklenili, in po novem kongregacijalnem dekretu to novo točneje obmejašenje zapovedali bodo.“ Iz tega pristavka se vidi, da je celó lahko dobiti gori omenjene fare k la-